

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Obdo/14/2024
Identifikačné číslo spisu:	6416203025
Dátum vydania rozhodnutia:	29.05.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Beáta Miničová
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:6416203025.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beaty Miničovej a členiek senátu Mgr. Sone Pekarčíkovej a JUDr. Jaroslavy Fúrovej, v spore žalobcu: H.N., narodený X.X.XXXX, bytom T.. S. XXX/X, XXX XX Z. B. V., podnikajúci pod obchodným menom Augustín Šipikal - SLOVKONTAKT, s miestom podnikania Chrásteka 6/2, 965 01 Žiar nad Hronom, IČO: 33 332 134, zastúpeného JUDr. et Mgr. Jozefom Pacalajom, PhD., advokátom so sídlom Kapitulská 12, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 50 675 133, proti žalovanému: ALTYS, spol. s r.o. so sídlom Kremnička 39, 974 00 Banská Bystrica, IČO: 31 620 540, zastúpenému M&L advokátska kancelária s.r.o., Hurbanova 8, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 50 926 284, vedenom na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 25Cb/1/2022, o zaplatenie 13.327 eur s príslušenstvom, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 31. októbra 2023 č. k. 41Cob/9/2023-440, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

II. Žalovanému n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žiar nad Hronom, ako súd prvej inštancie, rozsudkom č. k. 25Cb/1/2022 246 z 10. júna 2020 prvou výrokovou vetou žalobu zamietol, druhou výrokovou vetou priznal žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %, treťou výrokovou vetou priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 % a vo štvrtej výrokovej vete uviedol, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu 8. apríla 2016 domáhal od žalovaného povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 13.327 eur s príslušenstvom a náhradu trov konania na tom skutkovom základe, že 15. decembra 2002 uzavrel so žalovaným Zmluvu č. 202052 o zabezpečení ochrany majetku pomocou strediska registrácie poplachov, v zmysle ktorej sa žalovaný zaviazal zodpovedať za škody na majetku žalobcu v chránenom objekte. Dňa 18. decembra 2014 došlo k vlámaniu do objektu žalobcu a napriek zabezpečovaciemu systému prevádzkovanému žalovaným okrem

inej škody došlo i k odcudzeniu čiastky 13.327 eur. Napriek tomu, že žalobca orgánom činným v trestnom konaní označil i predpokladaných páchatel'ov, bolo trestné konanie prerušené z dôvodu, že sa nepodarilo zistiť páchatel'a, keď orgány činné v trestnom konaní svoj záver ustálili i poukázaním na skutočnosť, že z kamerových záznamov zabudovaných kamier žalovaným nebolo možné rozoznať typ ani evidenčné číslo vozidla a ani tváre osôb, ktoré neboli maskované a ktoré krádež vykonali. Podľa vyjadrenia orgánu PZ boli tieto záznamy nekvalitné a nejasné. Rovnako zásah žalovaného po ohlásení signálu nebol zabezpečený včas. Žalobca uviedol, že z predmetného vyjadrenia orgánov PZ je preukázané nespĺnenie si povinností žalovaného zo zmluvy a tým naplnenie zmluvnej povinnosti zodpovednosti za škodu v zmysle ustanovenia § 5 ods. 5.1.

3. Okresný súd Žiar nad Hronom rozsudkom č. k. 25Cb/1/2022-109 z 20. apríla 2017 žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %, keď mal za to, že žalovaný neporušil žiadnu zákonnú, resp. zmluvnú povinnosť, nakoľko po prijatí poplachového signálu vyslal pracovníkov na preverenie signálu a keď zistil, že došlo k narušeniu objektu, kontaktoval políciu, a to v primeranom časovom úseku. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací uznesením č. k. 41Cob/90/2018-151 zo dňa 27.februára 2019 rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 25Cb/1/2022-109 zo dňa 20.apríla 2017 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie, keď v zrušujúcom uznesení uviedol, že súd prvej inštancie bude v ďalšom rozhodnutí povinný vysporiadať sa so znením čl. 3 bod 3.3 Dodatku č. 3 k Zmluve č. 202052 o zabezpečení ochrany majetku pomocou strediska registrácie poplachov zo dňa 28. marca 2006 a so znením ustanovenia § 51 zákona č. 473/2005 Z. z.

4. Po opätovnom vykonaní dokazovania dospel súd prvej inštancie k záveru, že žaloba je nedôvodná. Uviedol, že v konaní nebolo sporné, že dňa 15. decembra 2002 došlo medzi žalobcom a žalovaným k uzavretiu zmluvy o zabezpečení ochrany majetku pomocou strediska registrácie poplachov v znení dodatkov, ktorej predmetom bola povinnosť žalovaného vykonávať chránenie objektu formou vyhodnocovania stavu poplachového systému nahlásenie narušenia, resp. zabezpečovacieho systému a vyhodnocovanie narušenia chráneného objektu prostredníctvom strediska registra poplachov v objekte na ulici U.. XXX, Žiar nad Hronom. Sporná nebola ani skutočnosť, že OR PZ Žiar nad Hronom, Obvodné oddelenie PZ Žiar nad Hronom uznesením zo dňa 19. decembra 2014 ČVS:ORP 1022/ZH-ZH-2014 začal trestné stíhanie pre prečin krádeže, ku ktorej došlo dňa 18. decembra 2014 v čase od 16.30 h do 01.00 h dňa 19. decembra 2014 v objekte žalobcu. Trestné stíhanie za prečin krádeže, v ktorom žalobca vyčíslił škodu vo výške 13.327,56 eura z titulu krádeže finančnej hotovosti je prerušené, pretože sa nepodarilo zistiť skutočnosti oprávňujúce vykonať trestné stíhanie proti určitej osobe. Žalobca si v danom prípade uplatnil nárok na náhradu škody z titulu porušenia povinnosti žalovaného ako vykonávateľa zo zmluvy a dodatku č. 3 k zmluve, keď podľa tvrdenia žalobcu žalovaný porušil povinnosti vyplývajúce pre neho z čl. 3 bod 3.3 zmluvy, a to konkrétnej povinnosti žalovaného určenej v čl. 3 bodu 3.3 dodatku č. 3 k zmluve č. 202052 zo dňa 28. marca 2006. Súd ďalej konštatoval, že keďže zákonným predpokladom zodpovednosti za škodu je protiprávny úkon žalovaného, je povinnosťou žalobcu v konaní preukázať, ktorú konkrétnu povinnosť zo záväzkového vzťahu žalovaný porušil, teda bolo povinnosťou uviesť podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa porušenia zmluvných povinností žalovaným a súčasne označiť dôkazy na preukázanie týchto skutkových tvrdení, ako aj na preukázanie výšky škody.

5. Súd konštatoval, že žalobca v konaní poukázal na konkrétne povinnosti, ktoré žalovanému vyplývali zo zmluvy o ochrane majetku v znení dodatku č. 3 k zmluve, § 51 písm. d/, § 56 ods. 5 zákona č. 473/2005 Z. z. o súkromnej bezpečnosti, t. j., že žalovaný porušil svoje povinnosti, keď neodkladne nenahlásil najbližšiemu útvaru policajného zboru udalosť - narušenie objektu žalobcu. Súd bol toho názoru, že žalobca v konaní nepreukázal, že vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu škody žalovaný takéto svoje povinnosti porušil. Tvrdenie žalobcu, že žalovaný mal aj bez akéhokoľvek preverenia signálu narušenie objektu oznámiť policajnému zboru, žalovaný v konaní podľa názoru súdu vyvrátil písomným stanoviskom Ministerstva vnútra SR zo dňa 17. júna 2019 (č. 1. 168), ktoré potvrdzuje správnosť postupu žalovaného pri výkone zásahu v objekte žalobcu. Správnosť postupu žalovaného pri výkone zásahu potvrdzuje aj písomné stanovisko KR PZ v Banskej Bystrici zo dňa 6.

mája 2019 (č. l. 196). Z týchto vyjadrení, ako aj zo znenia § 51 a 56 ods. 5 zákona o súkromnej bezpečnosti vyplýva, že prevádzkovateľ strážnej služby, ktorý prevádzkuje zariadenie poplachového systému alebo časť takéhoto zariadenia, je povinný zabezpečiť najprv okamžité preverenie signálu najmenej dvomi odborne spôsobilými osobami poverenými výkonom fyzickej ochrany alebo prostredníctvom kamerového systému. Až v prípade zistenia podozrenia z trestnej činnosti je povinný vec oznámiť miestne príslušnému útvaru policajného zboru (§ 56 ods. 5). Z uvedeného podľa názoru súdu vyplýva, že žalovaný neporušil dohodnuté znenie v dodatku č. 3 čl. 3 bod 3.3 ako ani znenie ust. § 51 zákona o súkromnej bezpečnosti tým, že po oznámení signalizácie o narušení objektu žalobcu najprv preveril narušenie objektu dvoma odborne spôsobilými osobami a až následne po zistení podozrenia z trestnej činnosti vec neodkladne oznámil miestne príslušnému útvaru policajného zboru. Žalobca nepreukázal ani vznik skutočnej škody, preto nemohla byť daná ani príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti žalovaného a škodou. Dôkazná povinnosť v tomto prípade zaťažuje toho účastníka, ktorého tvrdenie má byť preukázané, teda poškodeného - žalobcu. Uviedol, že ďalšie dokazovanie za účelom preukázania výšky škody nenavrhol i napriek tomu, že žalovaný uplatnenú výšku škody a jej právny základ v Civilnom sporovom konaní neuznáva.

6. Keďže žalobca dôkazné bremeno na uplatnený nárok neunesol, súd na návrh právneho zástupcu žalobcu nevykonával dôkaz výsluchom svedka U. W. a vzhľadom na to, že žalobca nepreukázal naplnenie predpokladov na priznanie nároku na náhradu škody podľa ust. § 373 Obchodného zákonníka nebolo možné žalobe vyhovieť, preto ju v celom rozsahu zamietol.

7. O nároku na náhradu trov konania okresný súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP a z dôvodov § 255 ods. 1 CSP.

8. Na odvolanie žalobcu, Krajský súd v Banskej Bystrici, ako odvolací súd, rozsudkom zo dňa 16. júna 2021, č. k. 41Cob/3/2021-321 v znení opravného uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 29. septembra 2021, č. k. 41Cob/3/2021-368, prvou výrokovou vetou rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom zo dňa 10. júna 2020 potvrdil a druhou výrokovou vetou rozhodol, že žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

9. Odvolací súd mal za preukázané, že zmluvné strany uzatvorili dňa 15. decembra 2002 Zmluvu č. 202052, ktorej predmetom bolo chránenie objektu formou vyhodnocovania stavu poplachového systému na hlásenie narušenia (PSN), resp. zabezpečovacieho systému (ZS) chráneného objektu technického stavu PSN, resp. ZS. Miestom výkonu predmetu zmluvy je objekt ulica U. XXX, Žiar nad Hronom. Podľa čl. 3, bod 3.3 zmluvy vykonávateľ (žalovaný) zabezpečí po prijatí poplachového signálu preverenie v rozsahu zákona č. 379/97 Zb. a nasl. Dňa 28. marca 2006 uzatvorili strany sporu Dodatok č. 3 k zmluve č. 202052, kde sa v čl. 3 bod 3.2. vykonávateľ zaviazal zabezpečiť vyhodnocovanie stavu PSN, resp. ZS chráneného objektu pomocou SRP. Podľa bodu 3.3 sa vykonávateľ zaviazal zabezpečiť okamžité preverenie signálu dostatočným počtom odborne spôsobilých osôb poverených výkonom fyzickej ochrany. V prípade zistenia podozrenia z trestnej činnosti vykoná opatrenia na obmedzenie osobnej slobody osoby, zamedzenie vstupu nepovoláných osôb do chráneného objektu alebo na chránené miesto a vec neodkladne oznámi miestne príslušnému útvaru Policajného zboru. V danom prípade mal žalobca za to, že žalovaný porušil predmetný čl. 3.3. dodatku č. 3, keď mal v prípade zistenia podozrenia z trestnej činnosti toto ihneď oznámiť miestne príslušnému útvaru policajného zboru, aby došlo k prevereniu signálu „pozor vlámanie“! osobami zabezpečenými žalovaným. Mal za to, že nebolo zakázané žalovanému nahlásiť orgánom PZ podozrenie o páchaní trestného činu (a to ihneď), pričom žalobca namietol aj výklad právnej normy zákona o SBS, na ktorú sa odvoláva žalovaný.

10. Odvolací súd sa s právnym záverom súdu prvej inštancie, že žalobca nepreukázal porušenie povinností zo strany žalovaného v celom rozsahu stotožnil. Stotožnil sa aj so záverom súdu prvej inštancie, že žalovaný tvrdenie žalobcu o tom, že mal aj bez akéhokoľvek preverenia signálu narušenie objektu oznámiť Policajnému zboru v konaní vyvrátil písomným stanoviskom MV SR zo dňa 17. júna 2019, ktoré podľa názoru odvolacieho súdu potvrdzuje správnosť postupu žalovaného pri výkone zásahu v objekte žalobcu. Uvedené podanie sa nachádza na č. l. 168 spisu. Jedná sa o odpoveď Ministerstva

vnútra SR, Prezídium policajného zboru, úrad súkromných bezpečnostných služieb, podľa ktorého z ust. § 56 ods. 5 zákona o súkromnej bezpečnosti jednoznačne vyplýva, že prevádzkovateľ strážnej služby, ktorý prevádzkuje zariadenie poplachového systému alebo časť takéhoto zariadenia má povinnosť signál preveriť tak, ako je uvedené v predmetnom ustanovení a následne v prípade zistenia podozrenia z trestnej činnosti vec neodkladne oznámiť miestne príslušnému útvaru Policajného zboru.

11. Odvolací súd zistil, že bod 3.3 čl. 3 Dodatku č. 3 k Zmluve č. 202052 korešponduje so znením § 56 ods. 5 zákona č. 473/2005 Z. z. o poskytovaní služieb v oblasti súkromnej bezpečnosti a o zmene niektorých zákonov (zákon o súkromnej bezpečnosti). Ak teda Ministerstvo vnútra SR, Prezídium policajného zboru, Úrad súkromných bezpečnostných služieb ozrejnilo postup vykonávateľa podľa zmluvy o zabezpečení ochrany majetku pomocou strediska registrácie poplachov, z ktorej odpovede jednoznačne vyplýva, že vykonávateľ - žalovaný bol povinný signál preveriť a až v prípade existencie podozrenia z trestnej činnosti túto vec oznámiť miestne príslušnému útvaru policajného zboru, žalovaný postupoval pri preverení signálu v súlade so zákonom. Ak tak žalovaný urobil až následne po dôjdení na miesto výkonu predmetu zmluvy, t. j. ulica U. XXX, Žiar nad Hronom, a to dostatočným počtom odborne spôsobilých osôb, postupoval v súlade s Dodatkom č. 3 k Zmluve č. 202052 a tiež v súlade so znením ust. § 56 ods. 5 zákona č. 473/2005 Z. z.

12. Na podporu uvedeného tvrdenia poukázal odvolací súd aj na odpoveď Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Banskej Bystrici zo dňa 6. mája 2019, kde samotné Krajské riaditeľstvo oznámilo žalovanému, že v minulosti už uložilo sankciu právnickej osobe, ktorá bola prevádzkovateľom bezpečnostnej služby v súvislosti s porušením ust. § 56 ods. 5 zákona č. 473/2005, a to práve z dôvodu, že prevádzkovateľ nevykonával okamžité preverenie signálu dostatočným počtom odborne spôsobilých osôb poverených výkonom fyzickej ochrany v zmysle § 56 ods. 5 citovaného zákona a vec priamo bez okamžitého preverenia signálu oznámil policajnému zboru.

13. Z uvedeného podľa odvolacieho súdu vyplynulo, že žalovaný neporušil jednak dohodnuté znenie čl. 3 bod 3.3 Dodatku č. 3 k Zmluve č. 202052. Zároveň odvolací súd konštatoval, že žalobca nepreukázal naplnenie predpokladov na priznanie nároku na náhradu škody podľa ust. § 373 Obchodného zákonníka, keď predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu sú: protiprávny úkon, vznik škody, príčinná súvislosť (kauzálny nexus) medzi protiprávnym úkonom a vznikom škody. Existenciu všetkých troch predpokladov zodpovednosti musí preukázať poškodený. Ak je ich splnenie požadované zákonom kumulatívne a súd zistí nespĺnenie čo i len jedného z predpokladov, postačuje, ak súd následne vysvetlí, ktorý z týchto predpokladov nebol splnený, nakoľko pre nespĺnenie čo i len jedného z predpokladov nie je možné nárok na náhradu škody priznať. Odvolací súd dodal, že žalobca nepreukázal existenciu predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu zo strany žalovaného, nepreukázal najmä akého protiprávneho úkonu sa mal žalovaný dopustiť, keď ten postupoval plne v súlade s ust. § 56 ods. 5 zákona č. 473/2005 Z. z. v spojení s bodom 3.3 dodatku č. 3 k Zmluve č. 202052.

14. Odvolací súd v závere napadnutého rozhodnutia zdôraznil, že nevzal do úvahy tvrdenia žalobcu v súvislosti s telefonickým kontaktom na Ministerstvo vnútra SR s plk. T. H., podľa ktorého zákon nezakazuje oznámiť predmetnú udalosť ihneď policajnému zboru, keď mal tvrdiť, že prevádzkovatelia bezpečnostnej služby nikdy neboli školení o skutočnosti, že by museli alebo mali nahlásiť podozrenie zo spáchania trestného činu až po dorazení na miesto trestného činu po viac ako 30 minútach, keď podľa jeho vyjadrenia povinnosť neodkladného oznámenia podozrenia/predpokladu páchania trestnej činnosti je jednoznačne daná ust. § 51 písm. d/ zákona o súkromnej bezpečnostnej službe. Na takéto doplnenie odvolania žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom z 20. apríla 2017, a to aj po uplynutí stanovenej lehoty na podanie odvolania, neprihliadal odvolací súd ani v zrušujúcom uznesení zo dňa 27. februára 2019, č. k. 41Cob/90/2018-151 a neprihliadal na takéto tvrdenia žalobcu ani v konaní 41Cob/3/2021, keď takýto telefonický kontakt žalobca nijakým spôsobom nepreukázal a svoje tvrdenie žiadnym dôkazným prostriedkom nedoplnil.

15. Odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie riadne odôvodnil, k svojim záverom dospel na základe riadne vykonaného dokazovania a dostatočne zisteného skutkového stavu.

Preto na základe uvedeného mal odvolací súd za preukázané, že námietky žalobcu uvedené v odvolaní nie sú dôvodné, tieto boli vyvrátené v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré skutočnosti sú v rozsudku okresného súdu podrobne uvedené a odôvodnené. So zreteľom na uvedené odvolací súd dodal, že rozhodnutie okresného súdu spĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia rozsudku, súd prvej inštancie sa náležite vysporiadal so všetkými akceptmi zisteného skutkového stavu a podrobne svoje rozhodnutie odôvodnil. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie považoval odvolací súd zároveň za dostatočné, logické, presvedčivé a právne správne, ktoré obsahuje odpovede na všetky relevantné právne otázky v konaní vznesené.

16. Na dovolanie žalobcu Najvyšší súd SR, ako súd dovolací, uznesením z 30. novembra 2022, č. k. 2Obdo/107/2021, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, zo dňa 16. júna 2021, č. k. 41Cob/3/2021-321 v znení opravného uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 29. septembra 2021, č. k. 41Cob/3/2021-368, zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolací súd dospel k záveru, že odôvodnenie označeného rozhodnutia odvolacieho súdu nie je dostatočné a preskúmateľné, pretože jeho odôvodnenie neposkytovalo odpoveď na námietku výkonu práva v rozpore s poctivým obchodným stykom, ktorej posúdenie má rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, a ktorú námietku v odvolaní vzniesol žalobca (č. l. 373 a nasl. spisu).

17. Po rozhodnutí dovolacieho súdu, Krajský súd v Banskej Bystrici napadnutým rozhodnutím z 31. októbra 2023 č. k. 41Cob/9/2023-440, opätovne rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

18. Odvolací súd uviedol, že sa s právnym záverom súdu prvej inštancie, že žalobca nepreukázal porušenie povinností zo strany žalovaného v celom rozsahu stotožnil už v rozsudku č. k. 41Cob/3/2021-321 zo dňa 16. júna 2021 a na tomto právnom názore naďalej zotrval. Stotožnil sa aj so záverom súdu prvej inštancie o tom, že žalovaný tvrdenie žalobcu o tom, že mal aj bez akéhokoľvek preverenia signálu narušenie objektu oznámiť Policajnému zboru v konaní vyvrátil písomným stanoviskom MV SR zo dňa 17. júna 2019, ktoré podľa názoru odvolacieho súdu potvrdzuje správnosť postupu žalovaného pri výkone zásahu v objekte žalobcu. Uvedené podanie sa nachádza na č. l. 168 spisu. Jedná sa o odpoveď Ministerstva vnútra SR, Prezídium policajného zboru, úrad súkromných bezpečnostných služieb, podľa ktorého z ust. § 56 ods. 5 zákona o súkromnej bezpečnosti jednoznačne vyplýva, že prevádzkovateľ strážnej služby, ktorý prevádzkuje zariadenie poplachového systému alebo časť takéhoto zariadenia má povinnosť signál preveriť tak, ako je uvedené v predmetnom ustanovení a následne v prípade zistenia podozrenia z trestnej činnosti vec neodkladne oznámiť miestne príslušnému útvaru Policajného zboru. Odvolací súd zistil, že bod 3.3 čl. 3 Dodatku č. 3 k Zmluve č. 202052 korešponduje so znením § 56 ods. 5 zákona č. 473/2005 Z. z. o poskytovaní služieb v oblasti súkromnej bezpečnosti a o zmene niektorých zákonov (zákon o súkromnej bezpečnosti). Ak teda Ministerstvo vnútra SR, Prezídium policajného zboru, Úrad súkromných bezpečnostných služieb ozrejmilo postup vykonávateľa podľa zmluvy o zabezpečení ochrany majetku pomocou strediska registrácie poplachov z ktorej odpovede jednoznačne vyplýva, že vykonávateľ - žalovaný bol povinný signál preveriť a až v prípade existencie podozrenia z trestnej činnosti túto vec oznámiť miestne príslušnému útvaru policajného zboru, podľa odvolacieho súdu žalovaný postupoval pri preverení signálu v súlade so zákonom. Ak tak žalovaný urobil až následne po dôjdení na miesto výkonu predmetu zmluvy, t. j. ulica U. XXX, Žiar nad Hronom, a to dostatočným počtom odborne spôsobilých osôb, postupoval v súlade s Dodatkom č. 3 k Zmluve č. 202052 a tiež v súlade so znením ust. § 56 ods. 5 zákona č. 473/2005 Z. z.

19. Na podporu uvedeného tvrdenia poukázal odvolací súd aj na odpoveď Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Banskej Bystrici zo 6. mája 2019, kde samotné Krajské riaditeľstvo oznámilo žalovanému, že v minulosti už uložilo sankciu právnickej osobe, ktorá bola prevádzkovateľom bezpečnostnej služby v súvislosti s porušením ust. § 56 ods. 5 zákona č. 473/2005, a to práve z dôvodu, že prevádzkovateľ nevykonával okamžité preverenie signálu dostatočným počtom odborne spôsobilých osôb poverených výkonom fyzickej ochrany v zmysle § 56 ods. 5 citovaného zákona a vec priamo bez okamžitého preverenia signálu oznámil policajnému zboru. S hodnotením týchto dôkazov súdmi (prvoinštančným aj odvolacím) sa podľa odvolacieho súdu stotožnil aj dovolací súd, keď v

odseku 52 uznesenia okrem iného uviedol, že konajúce súdy dali v dôvodoch svojich rozhodnutí odpoveď, akým spôsobom hodnotili dôkazy relevantné pre posúdenie otázky základu nároku na náhradu škody na majetku žalobcu v chránenom objekte, a to aj s akcentom na písomné dôkazy doložené do súdneho spisu, ktorými je preukázaný zákonne súladný postup žalovaného pri riešení problematického zásahu bezpečnostnej služby.

20. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolací súd v súlade s právnym názorom dovolacieho súdu ďalej zdôraznil, že sa zaoberal najmä námietkou žalobcu, že žalovaný pri kontrahovaní zmluvy hrubo porušil a porušuje poctivý obchodný styk v zmysle § 265 Obchodného zákonníka. V tejto súvislosti odvolací súd konštatoval, že žalobca sa zaplattenia sumy 13.327 eur s príslušenstvom domáha od žalovaného titulom náhrady škody na tom skutkovom základe, že dňa 15. decembra 2002 uzavrel so žalovaným Zmluvu č. 202052 o zabezpečení ochrany majetku pomocou strediska registrácie poplachov, v zmysle ktorej sa žalovaný zaviazal zodpovedať za škodu na majetku žalobcu chránenom objekte. Miestom podľa článku 2 bod 2.1 zmluvy bol miestom výkonu predmetu zmluvy objekt v Žiari nad Hronom. Podľa čl. 3 bod 3. 1 zmluvy vykonávateľ dňom 15. decembra 2002 zabezpečí po prijatí poplachového signálu preverenie v rozsahu zákona č. 379/97 Zb. a nasl.

21. Dňa 28. marca 2006 uzatvorili strany sporu Dodatok č. 3 k zmluve č. 202052 z 15. decembra 2002, kde v čl. 3 bod 3.3 sa vykonávateľ (žalovaný) zaviazal zabezpečiť okamžité preverenie signálu dostatočným spôsobom odborne spôsobilých osôb poverených výkonom fyzickej ochrany. V prípade zistenia podozrenia z trestnej činnosti vykoná opatrenia na obmedzenie osobnej slobody, zamedzenie vstupu nepovolaných osôb do chráneného objektu alebo na chránené miesto a vec neodkladne oznámi miestne príslušnému útvaru policajného zboru. V čl. 5 bod 5.1 dodatku si strany dohodli, že vykonávateľ zodpovedá objednávateľovi za škody na majetku nachádzajúcom sa v chránenom objekte v čase výkonu chránenia nesplnením si povinností uvedených v tejto zmluve a zároveň v čl. 7 bod 7.1 účastníci prehlásili, že ustanoveniam tejto zmluvy porozumeli a zaväzujú sa ich dobrovoľne plniť. Táto zmluva bola podpísaná slobodne, vážne a bez nátlaku. Uzatvára sa na dobu neurčitú.

22. Odvolací súd zistil, že pôvodná zmluva medzi žalobcom a žalovaným bola uzavretá v roku 2002. Takmer po štyroch rokoch žalobca a žalovaný uzatvorili Dodatok č. 3 k Zmluve č. 202052, v ktorom boli presne vyšpecifikované povinnosti vykonávateľa v prípade podozrenia z trestnej činnosti. Uvedený dodatok k zmluve podpísali obe strany zmluvy, boli s ním uzrozmene, prehlásili, že ustanoveniam zmluvy porozumeli a že bola podpísaná slobodne, vážne a bez nátlaku.

23. Vzhľadom na uvedené zistenia sa odvolací súd nestotožnil s názorom žalobcu, že žalovaný pri kontrahovaní zmluvy hrubo porušil a porušuje poctivý obchodný styk v zmysle § 265 Obchodného zákonníka. Žalobca už pri uzatváraní zmluvy v roku 2002 mal vedomosť o tom, že chránený objekt je v Žiari nad Hronom a žalovaný má sídlo v Banskej Bystrici. Napriek tomu so žalovaným takúto zmluvu uzatvoril. Následne, po takmer štyroch rokoch od podpísania zmluvy žalobca a žalovaný uzatvorili Dodatok č. 3 k zmluve, v ktorom upresnili povinnosti vykonávateľa, t. j. žalovaného, v prípade zistenia podozrenia z trestnej činnosti. Ak mal žalobca pochybnosti o tom, ako bude žalovaný v prípade zistenia podozrenia z trestnej činnosti postupovať, podľa dovolacieho súdu bolo na ňom, aby si v uvedenom článku Dodatku č. 3 vymedzil povinnosti žalovaného tak, že žalovaný bude povinný okamžite v prípade zistenia podozrenia z trestnej činnosti vec neodkladne oznámiť miestne príslušnému útvaru policajného zboru, bez toho, aby zabezpečil okamžité preverenie signálu dostatočným spôsobom odborne spôsobilých osôb. Táto skutočnosť však z predmetného článku 3 bodu 3.3 Dodatku č. 3 podľa dovolacieho súdu nevyplýva, tento článok je takmer totožný s § 56 zákona č. 473/2005 Z. z. o súkromnej bezpečnosti. Odvolací súd uviedol, že v konaní sa žalobcovi nepodarilo preukázať ani existenciu prísľubu majiteľa žalovaného, ktorý mu mal prísľúbiť okamžitý zásah políciou v Žiari nad Hronom. Účastník právneho vzťahu, ktorý sa dovoľáva rozporu s dobrými mravmi a s poctivým obchodným stykom (v tomto prípade žalobca) podľa dovolacieho súdu nepredložil v konaní pred súdom žiadny dôkaz o tom, že vyvinul dostatočnú mieru starostlivosti a predvídavosti po oboznámení sa s Dodatkom č. 3, čl. 3, bod 3.3, najmä na dôsledky plynúce z obsahu tohto článku.

24. Vzhľadom na vyššie uvedené, odvolací súd opätovne konštatoval, že to boli žalobca a žalovaný, ktorí si po uzatvorení zmluvy v roku 2002 uzatvorili v roku 2006 Dodatok č. 3 k zmluve, v tomto si upresnili a vyšpecifikovali povinnosti vykonávateľa zmluvy, teda žalovaného, ktorý v danom prípade postupoval presne podľa čl. 3 bod 3.3 Dodatku č. 3 k Zmluve č. 202052 zo dňa 15. decembra 2002. Odvolací súd preto dospel preskúmaním veci k záveru, že obsah zmluvy, ani Dodatku č. 3 k zmluve nie je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku ani s dobrými mravmi. Predmetným dodatkom a zmluvou podľa odvolacieho súdu nedošlo k žiadnemu konaniu smerujúcemu k podstatnému narušeniu formálnej a právnej rovnosti strán. V rozpore s dobrými mravmi môže byť len taký výkon práva stranou v konaní, ktorý je výrazom zneužitia tohto práva na úkor protistrany. Žiadne okolnosti, ktoré by viedli k záveru o konaní žalovaného v rozpore s dobrými mravmi, či o výkone práva žalovaného zneužívajúcim spôsobom, odvolací súd v prejednávanej veci nezistil.

25. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalobca (č. l. 488 spisu), prípustnosť ktorého odôvodnil ust. § 420 písm. f/ CSP, teda že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

26. Žalobca (v ďalšom texte tiež ako „dovolateľ“) uviedol, že napadnutý rozsudok sa mu javí ako arbitrárny a nepreskúmateľný hlavne preto, že súdy neodpovedali na otázku, či je dojazd zamestnancov žalovaného ku chránenému objektu žalobcu v čase 29 minút po tom ako sa dozvedeli, že z chráneného objektu žalobcu došiel signál o jeho narušení, v súlade s ustanovením § 56 ods. 5 zákona o súkromnej bezpečnosti, ako aj so Zmluvou č. 202052 z 15. decembra 2022 a jej dodatkom č. 3, resp. či je splnením povinnosti žalovaného zabezpečiť okamžité preverenie signálu z chráneného objektu žalobcu. Z hľadiska porušenia právnej povinnosti je totiž podstatné, či žalovaný ako prevádzkovateľ bezpečnostnej služby konal v zmysle § 56 ods. 5 zákona o súkromnej bezpečnosti alebo nekonal.

27. K záveru odvolacieho súdu ohľadom toho, že nedošlo k porušeniu poctivého obchodného styku v zmysle § 265 ObZ dovolateľ uviedol, že je potrebné rozlišovať medzi sídlom žalovaného (ktoré mu bolo zo zmluvy so žalovaným známe) a miestom reálneho výkonu poskytovanej služby zásahovej skupiny pri ochrane zabezpečených objektov. S poukazom na Dodatok č. 3, bod 3.3 Zmluvy dovolateľ dodal, že očakával také rozmiestnenie a pripravenosť zásahovej skupiny zloženej z pracovníkov žalovaného, ktoré umožní žalovanému v prípade potreby vykonať taký zásah zásahovou skupinou, ktorý reálne ochráni jeho majetok v zabezpečenom objekte. Žalobca je názoru, že ak žalovaný mienil vykonávať ochranu objektu zamestnancami zásahovej skupiny, ktorí budú zo sídla žalovaného v Banskej Bystrici, tak už pri uzatváraní zmluvy vedel, že nebude objektívne možné zabezpečiť preverenie signálu v chránenom objekte žalobcu v Žiari nad Hronom ihneď. Pokiaľ túto skutočnosť žalovaný nezakomponoval do zmluvy a dodatku č. 3, ani na túto skutočnosť žalobcu neupozornil, tak potom pri kontrahovaní zmluvy podľa dovolateľa hrubo porušil poctivý obchodný styk v zmysle § 265 ObZ. Navyše ako držiteľ licencie na prevádzkovanie strážnej služby a ochrany zabezpečených objektov, mal podľa žalobcu pri kontrahovaní zmluvy konať s odbornou starostlivosťou a celý postup pri zabezpečení ochrany riadne vysvetliť. Týmto možno podľa dovolateľa konštatovať, že žalovaný nezabezpečil prevádzkovanie zabezpečovacieho systému alebo poplachového systému, prevádzkovanie ich častí, vyhodnocovanie narušenia chráneného objektu v súlade so zákonom o súkromnej bezpečnosti.

28. Dovolateľ ďalej zdôraznil, že body 56. a 57. napádaného rozhodnutia sú zmätočné, keďže sa odvolací súd sa na jednej strane stotožnil s úvahou okresného súdu, že prevádzkovateľ strážnej služby, ktorá prevádzkuje zariadenie poplachového systému alebo časť tohto zariadenia, je povinný zabezpečiť najprv okamžité preverenie signálu najmenej dvoma odborne spôsobilými osobami a až v prípade zistenia podozrenia je povinný vec oznámiť miestne príslušnému útvaru policajného zboru (§ 56 ods. 5 zákona o SBS). Avšak na strane druhej odvolací súd žalobcovi vytýkal, že nepožadoval po žalovanom také konanie, ktoré by bolo v podstate porušením ust. § 56 ods. 5. zákona o SBS. Zmätočnosť rozhodnutia sa podľa dovolateľa vzťahuje aj na záver súdu, že stanovisko Ministerstva vnútra SR a KR PZ nepovažuje za záväzné, z ktorého dôvodu mal žalobca v čl. 3.3 Dodatku č. 3 vymedziť povinnosť žalovaného tak, že žalovaný bude povinný okamžite v prípade zistenia podozrenia z trestnej činnosti vec

neodkladne oznámiť miestne príslušnému útvaru policajného zboru bez toho, aby zabezpečil okamžité preverenie signálu dostatočným spôsobom odborne spôsobilých osôb.

29. V ostatnej časti dovolania dovolateľ poukázal na množstvo dôkazov najmä ohľadom evidencie zmlúv o poskytovaní bezpečnostnej služby v zmysle § 38 ods. 1 zákona o SBS. Podľa dovolateľa z vykonaného dokazovania vyplýva, že zásahová jednotka, už v čase výjazdu z Banskej Bystrice ku chránenému objektu o 00.11 hod. musela vedieť, že je objektívne nemožné dostaviť sa k objektu v Žiari nad Hronom skôr ako cca za pol hodinu. Vedela tiež, že z chráneného objektu došiel signál o jeho narušení, ktorý je možným vlámaním. Napriek tomu nezavolała políciu, hneď po tom, ako si uvedomila, že ku objektu dôjde až po cca 29 minútach. Dôvodom mala byť skutočnosť, že jej to ust. § 56 ods. 5 zákona o SBS neumožňuje, a ak by ho predsa len oznámila, vystavila by sa riziku postihu. Rovnako zo záznamu zo zásahu zo dňa 19. decembra 2014 podľa žalobcu vyplýva, že zásahová skupina nahlásila udalosť na číslo 158 - polícii, v čase o 00.42 hod. a prvá hliadka polície prišla na miesto o 00:45 hod., teda po 3 minútach. Týmto podľa dovolateľa praktický výsledok neoznámia možného vlámania do chráneného objektu žalobcu je taký, že objekt bol vykradnutý a žalobcovi bola krádežou spôsobená škoda.

30. Dovolateľ preto navrhol, aby dovolací súd napádané rozhodnutie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Zároveň dovolateľ požiadal o náhradu trov dovolacieho konania.

31. Žalovaný vo vyjadrení k podanému dovolaniu uviedol, že súdy sa opakovane zaoberali tvrdením žalovaného, že 18. decembra 2014 bol vykonaný predmetný výjazd na chránený objekt žalobcu za 29 minút. Čas dojazdu bol ovplyvnený poveternostnými podmienkami, bolo zimné obdobie, na ceste bola námraza. Za bežných podmienok je možný dojazd v tomto prípade za cca 18 min. Vozidlá SBS nemajú právo prednostnej jazdy a musia dodržiavať pravidlá cestnej premávky. Žalobca podľa žalovaného musel vedieť, že sídlo aj pracovisko žalovaného je v Banskej Bystrici. Potvrdil to osobne na pojednávaní, keď povedal, že jeho obchodný partner p. W. sa ho pýtal, prečo si dáva zabezpečiť objekt firme z BB a nie zo ZH (záznam v spise). Taktiež po celú dobu trvania služieb PCO žalobca komunikoval so žalovaným prostredníctvom telefonických čísel s predvoľbou 048., čo je predvoľba Banskej Bystrice.

32. Ďalej žalovaný dodal, že zmluva č. 202052 z 15. decembra 2022, na ktorú sa žalobca odvoláva, neexistuje s tým, že mal v konaní dostatok priestoru, aby predložil dôkazy o pochybení žalovaného, k čomu nedošlo. Preto žalovaný navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalobcu zamietol.

33. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania.

34. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

35. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

36. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a

dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu z akýchkoľvek dôvodov a hľadísk.

37. Dovolací súd považuje za prospešné opakovane pripomínať, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie, nie je súdom skutkovým (§ 442 CSP).

38. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces, ale pre procesnú stranu nevyplyva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

39. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a tiež rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/6/2014, 3Cdo/38/2015, 5Cdo/201/2011, 6Cdo/90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

40. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom či mimosporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsoby, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1ECdo/10/2014, 3Cdo/146/2013).

41. Rozsudok musí obsahovať odôvodnenie preukázateľne vychádzajúce z objektívneho postupu súdu pri zisťovaní skutkového stavu pre rozhodnutie. Súd sa v ňom musí vysporiadať so všetkými skutkovými a právnymi otázkami týkajúcimi sa nároku, o ktorom rozsudkom rozhoduje a musí byť z neho zrejmé, ako o prejednávanej veci rozhodol, na základe akých skutočností a dôkazov a ako vec právne posúdil.

42. V rozsudku musí byť posúdený celý predmet konania v jeho komplexnosti, vo všetkých problematických otázkach, ktoré sú súdnym konaním otvorené. Súd je v konaní povinný poukázať a dostatočne sa zaoberať s argumentami, ktoré žalovaný nárok podporujú, aj s tými, ktoré ho spochybňujú. Aby rozsudok bol preskúmateľný a mohol byť dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v opravnom konaní z hľadiska posúdenia jeho vecnej správnosti, súd sa v ňom musí vysporiadať so všetkými skutkovými a právnymi otázkami týkajúcimi sa predmetu konania a musí byť z neho zrejmé, na základe akých dôvodov o prejednávanej veci rozhodol, na základe akých skutočností a dôkazov a ako vec právne posúdil.

43. Formálne a obsahové náležitosti rozhodnutia odvolacieho súdu sú upravené v ustanovení § 393 CSP. Povinnosťou odvolacieho súdu je zároveň vysporiadať sa v odôvodnení rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní. Za podstatný je potrebné považovať taký argument, ktorý je relevantný, teda má vecnú súvislosť s prejednávanou vecou a zároveň je takej povahy, že v prípade jeho preukázania (samostatne alebo v spojitosti s ostatnými okolnosťami) môže priniesť rozhodnutie priaznivejšie pre odvolateľa.

44. Podľa § 423 CSP dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

45. V súvislosti s námietkou dovolateľa o nedostatočnom vysporiadaní sa s jeho nosnou námietkou, a to či je dojazd zamestnancov žalovaného ku chránenému objektu žalobcu v čase 29 minút po tom ako sa dozvedeli, že z chráneného objektu žalobcu došiel signál o jeho narušení, v súlade s ustanovením § 56 ods. 5 zákona o súkromnej bezpečnosti, ako aj so Zmluvou č. 202052 z 15. decembra 2022 a jej dodatkom č. 3, resp. či je splnením povinnosti žalovaného zabezpečiť okamžité preverenie signálu z chráneného objektu žalobcu, dovolací súd konštatuje, že táto námietka spochybňuje predovšetkým skutkové závery odvolacieho súdu (resp. aj súdu prvej inštancie), ku ktorým dospeli konajúce sudy vykonaním dokazovania.

46. K takto namietanému postupu vo veci konajúceho súdu, resp. k dovolateľom tvrdenému pochybeniu pri hodnotení dôkazov, dovolací súd uvádza, že pokiaľ súd nevykonával v priebehu civilného konania všetky navrhované dôkazy alebo nevykonával iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nedostatočne zistil skutkový stav alebo nesprávne vyhodnotil niektorý dôkaz, nemožno to v zásade považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení strany, čo v súlade s ustálenou judikatúrou najvyššieho súdu nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP. Predmetná judikatúra odvolacieho súdu bola a je akceptovaná aj ústavným súdom napr. v rozhodnutiach sp. zn. I. ÚS 65/2020, III. ÚS 171/2018, II. ÚS 202/2020, II. ÚS 108/2020, II. ÚS 153/2019, II. ÚS 465/2017, IV. ÚS 511/2020. Pokiaľ ide o žalobcom namietané hodnotenie dôkazov dovolací súd vo všeobecnosti tiež uvádza, že sudy rozhodujú vo veci v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov zakotvenej v čl. 15 Základných princípov CSP v spojení s § 191 CSP. Táto zásada vyplýva z ústavného princípu nezávislosti súdov (čl. 46 ústavy) a znamená, že záver, ktorý sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Hodnotenie dôkazov úvahou súdu však neznamená ľubovôľu, lebo hodnotiacia úvaha musí vždy zodpovedať zásadám formálnej logiky, musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a vykazovať funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania. Výsledky hodnotenia dôkazov sú súčasťou odôvodnenia rozhodnutia, v ktorom súd stručne, jasne a výstižne vysvetľuje, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonával ďalšie navrhnuté dôkazy a pod.

47. Dovolací súd zisťuje, že odvolací súd v súlade s obsahom listinného súdneho spisu a v súlade s vykonaným dokazovaním súdom nižšej inštancie, skonštatoval a aj presvedčivým spôsobom odôvodnil, že „žalobca nepreukázal porušenie povinností zo strany žalovaného, kedy sa konajúci súd v celom rozsahu stotožnil so svojimi závermi vyjadrenými už v jeho skoršom rozsudku č. k. 41Cob/3/2021-321 zo dňa 16. júna 2021, na ktorom právnom názore konajúci súd aj naďalej zotrval. Odvolací súd sa stotožnil aj so záverom súdu prvej inštancie, že žalovaný tvrdenie žalobcu o tom, že mal aj bez akéhokoľvek preverenia signálu narušenie objektu oznámiť Policajnému zboru v konaní, vyvrátil písomným stanoviskom MV SR zo dňa 17. júna 2019, ktoré podľa názoru odvolacieho súdu potvrdzuje správnosť postupu žalovaného pri výkone zásahu v objekte žalobcu. Uvedené podanie sa nachádza na č.l. 168 spisu. Jedná sa o odpoveď Ministerstva vnútra SR, Prezídium policajného zboru, úrad súkromných bezpečnostných služieb, podľa ktorého z ust. § 56 ods. 5 zákona o súkromnej bezpečnosti jednoznačne vyplýva, že prevádzkovateľ strážnej služby, ktorý prevádzkuje zariadenie poplachového systému alebo časť takéhoto zariadenia, má povinnosť signál preveriť tak, ako je uvedené v predmetnom ustanovení a následne v prípade zistenia podozrenia z trestnej činnosti vec neodkladne oznámiť miestne príslušnému útvaru Policajného zboru. Odvolací súd zistil, že bod 3.3 čl. 3 Dodatku č. 3 k Zmluve č.

202052 korešponduje so znením § 56 ods. 5 zákona č. 473/2005 Z. z. o poskytovaní služieb v oblasti súkromnej bezpečnosti a o zmene niektorých zákonov (zákon o súkromnej bezpečnosti).“ Odvolací súd zdôraznil, že žalovaný bol povinný signál preveriť a až v prípade existencie podozrenia z trestnej činnosti túto vec oznámiť miestne príslušnému útvaru policajného zbor. Ak tak žalovaný urobil až následne po dôjdení na miesto výkonu predmetu zmluvy, t. j. ulica U. XXX, Žiar nad Hronom, a to dostatočným počtom odborne spôsobilých osôb, postupoval podľa záverov konajúceho súdu v súlade s Dodatkom č. 3 k Zmluve č. 202052 a tiež v súlade so znením ust. § 56 ods. 5 zákona č. 473/2005 Z. z. Takéto závery odvolacieho súdu sa týkajú dovolateľom namietnutej argumentácie, založenej podľa jeho názoru na nedostatočnom vysporiadaní sa s ním predostretou skutočnosťou, či došlo ku splneniu povinnosti žalovaného zabezpečiť okamžité preverenie signálu z chráneného objektu žalobcu, a to v súlade s ust. § 56 ods. 5 zákona o súkromnej bezpečnosti, ako aj so Zmluvou č. 202052 z 15. decembra 2022 a jej dodatkom č. 3.

48. V danom prípade po preskúmaní napadnutého rozhodnutia preto dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľom spochybnená hodnotiaca úvaha (resp. jej výsledok) odvolacieho súdu zodpovedá zásadám formálnej logiky a je aj preskúmateľná. Úvahy, ktorými sa v rámci hodnotenia dôkazov riadil, sú v súlade so zásadami formálnej logiky, pričom výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť nimi zistené. Podľa názoru dovolacieho súdu procesný postup odvolacieho súdu prebiehal v zmysle právnej úpravy Civilného sporového poriadku. Takýmto procesným postupom odvolacieho súdu preto nedošlo k tomu, že by súd (odvolací) znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by tým došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP).

49. Dovolací súd tiež zdôrazňuje, že na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie (§ 442 CSP). Má však možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. V preskúmvanej veci dovolací súd takúto existenciu vady zmätočnosti nezistil, pretože konajúce súdy svojimi závermi nepopreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, dostatočne a rozsiahlo zaujali svoje stanovisko, okrem iného aj k dovolaciemu argumentu týkajúcemu sa toho, či žalovaný v súlade s ustanovením § 56 ods. 5 zákona o súkromnej bezpečnosti, ako aj so Zmluvou č. 202052 z 15. decembra 2022 a jej dodatkom č. 3, splnil svoju povinnosť zabezpečiť okamžité preverenie signálu z chráneného objektu žalobcu. Ak totiž súdy oboch inštancií dospeli k záveru, že žalovaný po dôjdení na miesto výkonu predmetu zmluvy, t. j. ulica U. XXX, Žiar nad Hronom, a to dostatočným počtom odborne spôsobilých osôb, postupoval v súlade s Dodatkom č. 3 k Zmluve č. 202052 a tiež v súlade so znením ust. § 56 ods. 5 zákona č. 473/2005 Z. z., týmto záverom súdy zhodnotili aj tú časť argumentácie žalobcu, či je dojazd zamestnancov žalovaného ku chránenému objektu žalobcu v čase 29 minút po tom ako sa dozvedeli, že z chráneného objektu žalobcu došiel signál o jeho narušení, splnením povinnosti žalovaného zabezpečiť okamžité preverenie signálu z chráneného objektu žalobcu.

50. Dovolací súd ďalej uvádza, že ak dovolateľ argumentuje v podanom dovolaní tým, že očakával také rozmiestnenie a pripravenosť zásahovej skupiny zloženej z pracovníkov žalovaného, ktoré umožní žalovanému v prípade potreby vykonať taký zásah zásahovou skupinou, ktorý reálne ochráni jeho majetok v zabezpečenom objekte. Pričom podľa názoru žalobcu, žalovaný už pri uzatváraní zmluvy vedel, že nebude objektívne možné zabezpečiť preverenie signálu v chránenom objekte žalobcu v Žiari nad Hronom ihneď, kedy žalovaný ako držiteľ licencie na prevádzkovanie strážnej služby a ochrany zabezpečených objektov nekonal s odbornou starostlivosťou (bod 27 tohto rozhodnutia), tieto je potrebné vyhodnotiť ako tzv. „novoty v konaní“. Argumentácia v podobe nových skutkových tvrdení a dôkazných návrhov (novoty, nóva) je však prípustná len za splnenia zákonom stanovených podmienok. Tieto podmienky sú stanovené dvojakým spôsobom: 1. taxatívne vymedzenie účelu použitia týchto

novôt [resp. taxatívne vymedzenie odvolacích dôvodov, ktorých sa nóva týkajú - § 366 písm. a) až c) CSP], 2. neporušenie procesnej diligencie sporovej strany v konaní pred súdom prvej inštancie § 366 písm. d) CSP (MOLNÁR, Peter. § 366 [Novoty v odvolacom konaní]. In: ŠTEVČEK, Marek, FICOVÁ, Svetlana, BARICOVÁ, Jana, MESIARKINOVÁ, Soňa, BAJÁNKOVÁ, Jana, TOMAŠOVIČ, Marek a kol. Civilný sporový poriadok. 2. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 1398, marg. č. 1.)

51. Je bez najmenších pochybností, že novoty v konaní zohrávajú dôležitú úlohu pri zabezpečení spravodlivého a úplného rozhodnutia. Umožňujú stranám reagovať na nové skutočnosti, ktoré sa objavujú v priebehu konania, a zabezpečujú, aby súd mal k dispozícii všetky relevantné informácie pre vydanie rozhodnutia. Ako je ale zrejmé z obsahu spisu, žalobca v priebehu konania argumentáciu špecifikovanú v bode 50. tohto rozhodnutia, v takto formulovanom znení nepredniesol a neprezentoval. Týmto je nutné takúto „novo prednesenú argumentáciu“ vyhodnotiť ako tzv. novoty v zmysle § 366 CSP, ktorých aplikácia je však v zmysle § 435 CSP v dovolacom konaní vylúčená a takýmto tvrdeniam nie je možno priznať žiadny účinok.

52. Pokiaľ ide o dovolateľom namietnutú zmätočnosť napádaného rozhodnutia s dôrazom na skutočnosť, že sa odvolací súd sa na jednej strane stotožnil s úvahou okresného súdu, „že prevádzkovateľ strážnej služby, ktorá prevádzkuje zariadenie poplachového systému alebo časť tohto zariadenia, je povinný zabezpečiť najprv okamžité preverenie signálu najmenej dvoma odborne spôsobilými osobami a až v prípade zistenia podozrenia je povinný vec oznámiť miestne príslušnému útvaru policajného zboru (§ 56 ods. 5 zákona o sbs)“. Avšak na strane druhej odvolací súd žalobcovi vytýkal, „že nepožadoval po žalovanom také konanie, ktoré by bolo v podstate porušením ust. § 56 ods. 5. zákona o sbs“, pričom sa zmätočnosť má vzťahovať aj na záver, stanovisko Ministerstva vnútra SR a KR PZ nepovažuje za závažné, z ktorého dôvodu mal žalobca v čl. 3.3 Dodatku č. 3 zmluvne vymedziť povinnosť žalovaného, dovolací súd s dôrazom na skutočnosť, že procesný postup súdu nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu, vrátane spôsobu odôvodnenia súdneho rozhodnutia, odvolacím súdom vyššie označený „extenzívny výklad“ nemôže zakladať vadu spočívajúcu na takom postupe, ktorý by strane sporu znemožnil realizáciu jej procesných práv. Navyše k tomuto dovolaciemu argumentu dovolací súd uvádza, že výklad odvolacieho súdu je len príkladný či hypotetický, nemajúci dopad na meritórny výrok napádaného rozhodnutia.

53. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd konštatuje, že konanie pred odvolacím súdom (ako aj súdom prvej inštancie) nebolo postihnuté namietanou vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f) CSP.

54. Keďže prípustnosť dovolania žalobcu nie je daná podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP dovolací súd dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. c) CSP odmietol, a to bez toho, aby sa zaoberal otázkou vecnej správnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia.

55. O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP s dôrazom na skutočnosť, že žalovaný o náhradu trov dovolacieho konania nepožiadaval.

56. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.